

ГЛАВА II

РОДНО МѢСТО И ДЕТИНСТВО

1. СЛИВЕНЪ ВЪ МИНАЛОТО. — Напусналъ родния си градъ за последенъ пжть въ 1830 г., за да живѣе до смъртта си въ чужбина, главно въ Ромъния, Селимински остава за всѣкога дълбоко привързанъ къмъ съграждани и отечество, на които е решилъ да посвети всичкитѣ си сили. Остра носталгия ще го е налѣгала не веднажъ, когато той си припомня своето и тжжно и свидно детинство, годинитѣ на своята революционна и просвѣтна дейность въ родния градъ, преданитѣ си другари отъ нѣкога и природата, всрѣдъ която е израсълъ Чуждата срѣда не може да му стане никога близка, и каквито недостатъци да съзира у своитѣ сънародници, само при тѣхъ и съ тѣхъ той е въ състояние да бжде напълно щастливъ. Още презъ 1850 г., въ Браила, той изповѣдва, какъ 20 годишната разлжка не е могла да изстуди сърдцето му за съгражданитѣ, запазили здравъ националенъ духъ, и какъ той се чувствува „битово и нравствено“ свързанъ съ тѣхъ, бидейки всѣкога петименъ да долава у тѣхъ оня стремежъ къмъ просвѣта, който едничко води къмъ „всички земни и небесни блага“. Въ копнежа му, обаче, се примѣсва и една горчива нота, споменътъ и укорътъ за нѣкакво разочарование. „Радвамъ се, казва той въ писмото си до сливенци отъ 1850 г., че отъ родината ни излѣзоха мжже достойни да ѝ помогнатъ и да я просвѣтятъ, обаче тя не съумѣ да използва способноститѣ имъ. Отъ време на време providението изпраща нѣкои съграждани, обаче невежеството не позволи да се използва тѣхната свѣтлина“.

Несъмнено, единъ отъ тѣзи, чиито дарби и залѣгания не сж били правилно оценени на времето, трѣбва да е билъ и самъ Селимински, макаръ въ случая той да защищава гонениятъ отъ грѣкомани Добри Чинтуловъ, който тѣкмо тогава се билъ завърналъ отъ Одеса. Деветъ години по-късно, въ студията си върху